

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/62/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120334833
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6120334833.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Jozef Mačej a sudkýň: JUDr. Katarína Slováčková a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina, proti žalovanému: G. T., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom Mesto Y., o zaplatenie sumy 1.394,34 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 1Csp/15/2021-150 zo dňa 16.9.2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému **s a n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalovanému proti žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.
2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 497, § 710 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a) zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 1 ods. 4, § 9 ods. 1, 2, § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.
3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že podľa zmluvy o povolenom prečerpaní na účte uzavretej dňa 23.5.2014 v súvislosti so zmluvou o zriadení účtu žalobca zriadil žalovanému povolené prečerpanie do výšky limitu PP 720 eur, s variabilnou úrokovou sadzbou 19,9% p.a. v zmysle podmienok uvedených vo VOP žalobcu v platnom znení, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Nad rámec skutkových tvrdení žalobcu súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu v prospech spotrebiteľa mal preukázané tabuľkou zoznamu transakcií, že na účte žalovaného bola ako kredit uvedená suma 12.062,21 eur a ako debet suma 13.456,55 eur. Pri uvedení typu transakcie boli označené rôznymi názvami bez možnosti identifikovať, o akú transakciu sa jedná (napr. Funds Transfer, platba POS, Outgoing BU - EB), účtované rôzne poplatky, ktoré žalobca v skutkových tvrdeniach ani netvrdil. Obsahom výpisov z účtu za obdobie od 30.11.2013 do 11.7.2017 bol uvedený úverový limit od 23.5.2014 vo výške 720 eur (predtým 700 eur, 600 eur, 450 eur) a od 1.7.2015 úverový limit 0 eur. Od 1.1.2016 žalobca účtoval žalovanému len poplatok za vedenie účtu a úroky. Výzvou zo dňa 24.6.2020 žalobca upozornil žalovaného na neplnenie podmienok zmluvy o účte zo dňa 7.11.2013 - debetný zostatok 1.394,34 eur. Zmluvu o účte žalobca nepredložil.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, ktoré prezentoval v podanom žalobnom návrhu. Zo skutkových tvrdení žalobcu nie je zrejmé, z čoho pozostáva žalovaná suma, čo predstavuje istinu nesplateného úveru, úroky, poplatky, čo predstavujú jednotlivé kreditné a debetné operácie uvedené žalobcom v žalobe pre ich neurčitost', nezrozumiteľnosť. Odkaz na označené dôkazy zákon nepripúšťa a súd nie je povinný hľadať v predložených dôkazoch (výpisy za viac ako 40 mesiacov). Keďže v samotnej žalobe žalobca dostatočne skutkovými tvrdeniami nevysvetlil žalovaný nárok, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. Táto skutočnosť preto aj bránila súdu prvej inštancie posúdiť nárok žalobcu plnením titulom bezdôvodného obohatenia.

5. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z toho, že plne úspešný žalovaný bol v konaní pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísliť a z obsahu spisu mu žiadne trovy v konaní nevznikli. Preto žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), b), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s ustanovením § 151 Civilného sporového poriadku skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Žalobca má za to, že v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. V danom prípade, ak súd prvej inštancie žalobu zamietol, došlo neprípustne k porušeniu princípu rovnosti strán v konaní, keďže namiesto žalovaného, ktorý žiadnu procesnú aktivitu v konaní nevykonal, spochybnil opodstatnenosť a dôvodnosť podanej žaloby, čím vytvoril stav, že tvrdenia žalobcu v žalobe vo vzťahu k postaveniu žalovaného ako procesnej strany v konaní, sa stali sporné. Ak súd vydá platobný rozkaz, pričom po jeho zrušení napriek nenapadnutiu nároku žalovaným žalobu zamietne bez toho, aby umožnil stranám adekvátne reagovať na zmenu svojho stanoviska ohľadne uplatneného nároku, ide o prekvapivé rozhodnutie. Žalobca sa až z rozsudku dozvedel o zmene stanoviska súdu prvej inštancie v otázke (ne) úplnosti skutkových tvrdení, špecifikácie nároku a pod., pričom súd prvej inštancie žalobcu nevyzval na doplnenie žaloby. Žalobca má za to, že pokiaľ súd prvej inštancie považoval návrh za neúplný tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie nevyzval žalobcu na doplnenie žaloby, ani žalobcu neupovedomil, že mu nie je zrejmé, čo predstavuje žalovaná suma, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Nie je daný dôvod na to, aby sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, keďže zmluva s poukazom i na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-42/15 z 9.11.2016 obsahuje všetky zákonné náležitosti. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže

napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.394,34 eur s príslušenstvom. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, keď žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

10. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia istiny vo výške 1.394,34 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.394,34 eur od 12.7.2017 do zaplatenia. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 23.5.2014 bola medzi žalobcom ako bankou a žalovaným ako majiteľom účtu uzatvorená na diaľku Zmluva o povolenom prečerpaní na účte, predmetom ktorej bolo zriadenie povoleného prečerpania na účte číslo 2626071002/5600 do výšky limitu 720 eur s dohodnutou variabilnou úrokovou sadzbou 19,9 % p. a.. Žalovaný opakovane prekračoval povolený limit prečerpania, na základe čoho žalobca dňa 1.7.2015 znížil povolený limit prečerpania na 0 eur. Zrušením povoleného prečerpania sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Nepovolené prečerpania vo výške 1.394,34 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými transakciami vykonanými na účte žalovaného. Súd prvej inštancie žalobu zamietol predovšetkým z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena zo strany žalobcu, keďže zo skutkových tvrdení žalobcu nebolo možné vyvodiť, z čoho pozostáva žalovaná suma, čo predstavuje istina nesplateného úveru, úroky, poplatky, čo predstavujú jednotlivé kreditné a debetné operácie uvedené v žalobe pre ich neurčitosť, nezrozumiteľnosť. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, nakoľko namiesto žalovaného spochybnil opodstatnenosť a dôvodnosť podanej žaloby, vydal prekvapivé rozhodnutie, keď po vydaní platobného rozkazu neumožnil stranám adekvátne reagovať na zmenu svojho stanoviska, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti žaloby vo vzťahu k uplatnenému nároku.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku.

13. Podľa ustálenej súdnej praxe odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

14. Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby. Iba formálne spôsobilá žaloba je základným predpokladom verejného prejednaní veci. Žaloba musí obsahovať všeobecné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, dátum a podpis. Žaloba musí obsahovať osobitné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností predstavuje samotný základ žaloby. Tvrdenia, z ktorých má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku, by mali byť jednoznačné a konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zamene s iným skutkom. Judikatúra za rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Po oboznámení sa s obsahom žaloby odvolací súd konštatuje, že táto náležitosť žaloby bola rozhodne splnená. Z obsahu žaloby jasne a zrozumiteľne vyplýva skutkový dej, teda sú v nej opísané skutkové okolnosti, ktoré viedli k podaniu

žaloby (uzavretie zmluvy o povolenom prečerpaní na účte a na jej základe poskytnutie úverového limitu; porušenie povinnosti zo strany žalovaného vrátiť všetky čerpané peňažné prostriedky; výška nepovoleného prečerpania na účte 1.394,34 eur; omeškanie s vyrovnaním nepovoleného prečerpania na účte, nezaplatenie pohľadávky žalobcu žalovaným ku dňu podania žaloby). Niet pochybností, že rozhodujúcimi skutočnosťami v žalobe bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke dostatočne, teda nejde o vadu žaloby spočívajúcu v nedostatku opísania rozhodujúcich skutočností tak, ako sa domnieva žalobca v jeho odvolaní.

15. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť postihuje obe strany sporu v konaní ovládanom prejednacou zásadou, t. j. v sporovom konaní, keďže nesplnenie tejto povinnosti môže mať pre stranu nepriaznivý dôsledok v podobe nepriaznivého výsledku sporu. Okolnosť, že strana v sporovom konaní nesie nebezpečenstvo nepriaznivého výsledku procesu, sa označuje v procesnej teórii jej procesnou zodpovednosťou. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkazným bremenom je zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých alebo z vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne aj iné, než navrhnuté a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V tomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti dopĺňa, že pri povinnosti uviesť skutkové okolnosti veci je potrebné rozlišovať dva typy skutočností, ktoré musí strana konania tvrdiť, aby bola v spore úspešná. Žalobca musí pre perfektnosť žaloby uviesť tzv. základné skutočnosti, ktoré musí mať súd k dispozícii, aby mohol posúdiť, o čom a na akom podklade má rozhodnúť, ide o skutočnosti, ktoré slúžia k individualizácii, nezameniteľnosti nároku. Tieto skutočnosti musia byť vymedzené v takom rozsahu, aby umožnili jednoznačnú individualizáciu nároku aj vzhľadom na ustanovenia § 159 a § 230 Civilného sporového poriadku. Ak žaloba takéto skutočnosti neobsahuje, je namieste postupovať podľa ustanovenia § 129 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. Základné skutočnosti (ktoré majú slúžiť k individualizácii a nezameniteľnosti nároku), je potrebné odlišiť od skutočností, ktoré sú pre rozhodnutie určujúce (ktoré sa substancujú). Ide o skutočnosti, ktoré nie sú nutné k identifikácii nároku, ale ich uvedenie ovplyvňuje výsledok sporu. Pri ich absencii neprichádza do úvahy odmietnutie žaloby, ale naopak zamietnutie žaloby.

17. Bolo povinnosťou žalobcu predniesť skutočnosti a predložiť dôkazy na preukázanie opodstatnenosti nároku na zaplatenie žalovanej pohľadávky s príslušenstvom, od preukázania ktorých záviselo uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.394,34 eur i úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.394,34 eur od 12.7.2017 do zaplatenia. Žalobca v žalobe nekonkretizoval žalovanú pohľadávku v sume 1.394,34 eur s príslušenstvom spôsobom, z ktorého by bolo možné usudzovať opodstatnenosť jeho nároku. Z tabuľky tvoriacej súčasť žaloby a predložených výpisov z účtu žalovaného nebolo možné vyvodiť, z čoho pozostáva žalovaná suma 1.394,34 eur a ako sa žalobca k predloženému vyčísleniu žalovanej pohľadávky dopracoval. Bolo úlohou žalobcu presne vymedziť a určiť sumy čerpania peňažných prostriedkov na účte žalovaného s uvedením dní ich čerpania, presne uviesť výpočet uplatňovanej istiny, úroku a poplatkov a v nadväznosti na tieto údaje predložiť presný výpočet nepovoleného debetu na účte žalovaného ku dňu 12.7.2017 (t. j. ku dňu omeškania). Bolo povinnosťou žalobcu predniesť skutočnosti a predložiť dôkazy na ich preukázanie, od preukázania ktorých záviselo uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi žalovanú pohľadávku s príslušenstvom. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca opakovane poukazoval na nepovolené prečerpanie na účte žalovaného, pričom nepovolený debet špecifikoval rozdielom medzi debetnými a kreditnými operáciami na účte, ktoré ničím nepodložené tvrdenie nie je dôkazom preukazujúcim opodstatnenosť nároku uplatneného žalobcom. Odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, len konštatovať zhodne so súdom prvej inštancie, že žalobca si svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť nesplnil. Ak potom za takejto dôkaznej situácie súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena, rozhodol správne po vecnej i právnej stránke. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, odôvodňujú

zamietnutie žaloby po vecnom prejednaní veci (neodôvodňujú odmietnutie žaloby pre jej vady). Na podporu uvedeného právneho názoru odvolací súd poukazuje aj na iné rozhodnutia odvolacích súdov, a to napr. rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26CoCsp/53/2020, sp. zn. 24CoCsp/67/2020, sp. zn. 10Co/64/2019, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/4/2021, sp. zn. 16Co/76/2019, sp. zn. 6CoCsp/4/2021, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/4/2020, sp. zn. 13CoCsp/55/2020, sp. zn. 22CoCsp/43/2020, sp. zn. 18CoCsp/23/2020. Námietky žalobcu preto neboli dôvodné.

18. Ďalej sa žalobca v prejednávanej veci domáhal aplikácie ustanovenia § 151 Civilného sporového poriadku. Ako už bolo uvedené vyššie, z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že dôvodom pre zamietnutie žaloby žalobcu bolo nesplnenie jeho povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej.

19. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou nemôže byť. „Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená).“ (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 246/2019 z 11.6.2019). Uplatnený nárok na zaplatenie nepovoleného debetného zostatku na účte nebol v preskúmanom prípade riadne tvrdý a potom ani riadne preukázaný. Za takejto procesnej situácie potom ani pasivita žalovaného nemôže mať za následok aplikáciu ustanovenia § 151 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, resp. povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek v žalobe uplatnený nárok. Skutkové tvrdenie žalobcu o výške uplatňovanej pohľadávky v rozpise každej jednej kreditnej a každej jednej debetnej transakcie za každý deň rozhodného obdobia jednotlivo (umožňujúce posúdiť výšku požadovanej sumy) v tomto súdnom konaní uplatnené nebolo, preto nemohlo dôjsť ani k jeho popretiu, ani k jeho potvrdeniu zo strany žalovaného, preto neprichádza do úvahy ani aplikácia ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. V danom prípade totiž žalovaný nemohol poprieť skutkové tvrdenie žalobcu, ktoré sa neuskutočnilo, v konaní nebolo realizované. Z uvedených dôvodov aj námetka nevyhnutnosti aplikácie ustanovenia § 151 Civilného sporového poriadku vo veci je neodôvodnená. Na podporu uvedeného právneho názoru odvolací súd poukazuje aj na iné rozhodnutia odvolacích súdov, a to napr. rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/147/2019, sp. zn. 9CoCsp/34/2020, sp. zn. 11CoCsp/69/2020, sp. zn. 26CoCsp/53/2020, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19CoCsp/13/2020, sp. zn. 13CoCsp/11/2021, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8CoCsp/13/2021, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/297/2018, sp. zn. 6CoCsp/15/2020, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/138/2020. Nebola preto opodstatnená odvolacia argumentácia žalobcu, že v konaní pred súdom prvej inštancie bola porušená zásada koncentrácie konania.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku), napr. výpisy z účtu, tabuľka transakcií.

21. Ďalej žalobca namietal, že skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje žalobou uplatnené právo, boli dostatočne osvedčené, pretože vo veci bol vydaný platobný rozkaz, avšak po jeho zrušení súd prvej inštancie žalobu zamietol bez toho, aby umožnil stranám adekvátne reagovať na zmenu svojho stanoviska ohľadne uplatneného nároku, čím sa stal napadnutý rozsudok prekvapivým. K odvolacej námietke žalobcu, že nemal žiadnu možnosť spoznať názor súdu prvej inštancie a zmenu jeho stanoviska ohľadne uplatneného nároku, odvolací súd iba stručne udáva, že súd prvej inštancie vec prejednal na pojednávaní konanom dňa 16.9.2021, na ktoré bol žalobca predvolaný, pričom bol riadne a včas poučený o svojich základných procesných právach. Podaním zo dňa 25.8.2021 sa žalobca ospravedlnil z neúčasti na nariadenom pojednávaní dňa 16.9.2021 z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a hospodárnosti konania a súhlasil s tým, aby súd prvej inštancie rozhodol bez ich účasti. Zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že súd prvej inštancie určil, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné a uviedol predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku), ktoré predbežné právne posúdenie má zamedziť prekvapivosti rozsudku z dôvodu, aby bol postup súdu pre strany v konaní transparentný a predvídateľný. Uvedená požiadavka je tak prejavom zásady kontradiktórnosti konania, keď je zároveň kladený väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a za rovnako transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov.

Žalobca sa dobrovoľne vzdal účasti na pojednávaní, čím sa zbavil možnosti využiť procesné oprávnenia, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva, vrátane práva poskytnúť súdu ďalšie skutkové tvrdenia a navrhnúť dôkazy. Súd prvej inštancie si teda riadne splnil všetky svoje procesné povinnosti (vrátane poučovacej povinnosti), stranám vytvoril priestor na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vo vzťahu k ochrane ich subjektívnych práv a oprávnených záujmov a v procesnom postupe súdu prvej inštancie neboli zistené žiadne pochybenia. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto nemôže byť pre žalobcu prekvapivý. Z uvedených dôvodov nemožno prisvedčiť tejto odvolacej námietke žalobcu.

22. Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek diskusie fakt, že žaloba žalobcu bola formálne spôsobilá na vecné prejednanie veci a konanie pred súdom prvej inštancie nebolo postihnuté vadou zmätočnosti normovanej v podobe odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Nebolo tak povinnosťou súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu postupom podľa ustanovenia § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku na odstránenie väd žaloby, ako sa mylne domnieva žalobca v odvolaní, keďže všetky náležitosti žaloby boli zrejme tak, že nevzbudzovali pochybnosti a neistotu o ich splnení. Bolo totiž povinnosťou žalobcu v zmysle Čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku označiť skutkové tvrdenie dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak by súd prvej inštancie vyzval žalobcu na „doplnenie žaloby“, porušil by tým zásadu rovnosti strán sporu, keďže ide o spotrebiteľskú vec, kde sa vyžaduje zvýšená ochrana strany sporu v záujme rovnakého postavenia strán sporu v zmysle Čl. 6 Základných princípov Civilného sporového poriadku. Žaloba žalobcu nebola nezrozumiteľná a jeho podanie nebolo neúplné, ak žaloba neobsahovala všetky potrebné tvrdenia. Z obsahu odvolacej argumentácie tak vzhľadom na vyššie uvedené vyplýva, že žalobca si zamieňa otázku nedostatku žaloby (žaloba má zákonom požadované náležitosti vrátane presného, určitého a zrozumiteľného petitu), t. j. nesplnenie procesnej podmienky, s otázkou obsahu práva na spravodlivý súdny proces. Tiež neprichádzala v preskúmanom prípade do úvahy ani aplikácia ustanovenia § 151 Civilného sporového poriadku, keďže samotný žalobca zanedbal svoju povinnosť tvrdenia, pričom sa žiada opakovane zdôrazniť, že bremeno tvrdenia je v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany.

23. Odvolací súd ďalej uvádza, že žalobca v odvolaní argumentoval vysvetlením pojmov, ktorými označil v žalobe transakcie na účte žalovaného, pričom takéto tvrdenia v konaní pred súdom prvej inštancie nepoužil. Je nesporné, že žalobca v odvolacom konaní v rámci procesného útoku uskutočnil nové skutkové tvrdenie, avšak novoty v odvolacom konaní sú prípustné len za zákonom taxatívne vymedzených dôvodov.

24. V zmysle § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

25. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok. Právo na uplatnenie prípadných novôt je pritom podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalobca pritom žiadne takéto dôkazy nepredložil a ani netvrdil, že jeho prostriedky procesného útoku spočívajúce v nových skutkových tvrdeniach z nejakých dôvodov nemohol použiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na predmetné skutkové

tvrdenie žalobcu v odvolaní nemohol prihladiť. Vychádzal preto len z výsledkov z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

26. Žalobca ďalej v odvolaní namietal nesprávnosť skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaných dôkazov, pričom tento odvolací dôvod bližšie nezdôvodnil. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

27. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

28. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny záver o nepreukázaní nároku uplatneného žalobcom. Odvolacie námietky žalobcu ohľadne nesprávnych skutkových záverov konštatovaných súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody pre zamietnutie žaloby, bolo už bezpredmetným zaoberať sa ďalším odvolacím dôvodom týkajúcim sa náležitosti zmluvy o povolenom prečrpaní na účte, obsiahnutých vo Všeobecných obchodných podmienkach alebo Sadzobníku poplatkov tvoriacich súčasť zmluvy o povolenom prečrpaní na účte. Pre úplnosť vysporiadania sa s odvolacími námietkami žalobcu považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že ani táto odvolacia argumentácia žalobcu nie je opodstatnená. Ustanovenie o dobe trvania zmluvy a o práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté vo Všeobecných obchodných podmienkach (konkrétne bod 8.13, 13.2), na ktoré zmluva o povolenom prečrpaní na účte odkazuje, nemožno považovať za individuálne zmluvné dojednané ustanovenia, ktorých obsah pred podpisom zmluvy o povolenom prečrpaní na účte by žalovaný mal reálnu možnosť ovplyvniť a ako také spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd udáva, že mu je obsah tohto rozhodnutia známy. Odvolací súd nepopiera, že časť obsahu zmluvy môže byť dohodnutá aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno podstatné náležitosti zmluvy dohodnúť vo všeobecných obchodných podmienkach a pokiaľ sa tak stalo, predstavuje to neprijateľnú zmluvnú prax, ktorá je neprípustná.

30. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel od zmlúv obchodných majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednania, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013). Odvolací súd tak zdôrazňuje, že možnosť upraviť si niektoré dojednanie mimo textu spotrebiteľskej zmluvy sa nevzťahuje na podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absenciu postihuje zákon bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, ako správne uzavrel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

31. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

32. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovení § 497, § 710 Obchodného zákonníka, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriaďiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil žiadne právne vady napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, odôvodňovali zamietnutie žaloby o zaplatenie sumy 1.394,34 eur s príslušenstvom po vecnom prejednaní veci. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolací dôvod dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku nie je naplnený.

33. Záverom považuje odvolací súd za potrebné uviesť podstatný procesný náhľad na predmetnú vec. Substancovanie skutkových tvrdení môže, ale nemusí byť vykonané už v samotnej žalobe. Samotný Civilný sporový poriadok pripúšťa aj „substancovanie“ ako proces ktorý môže prebiehať v procese vývoja sporu prostredníctvom repliky a dupliky sporových strán. Ak teda nedôjde k plnému substancovaniu skutkových tvrdení žalobcu v priebehu kontradiktórneho sporu, táto skutočnosť vedie nie k odmietnutiu žaloby ale k zamietnutiu žaloby. Žaloba v takom prípade síce základné skutkové tvrdenia obsahovala, avšak tieto neboli žalobcom substancované tak, aby súd vedel posúdiť oprávnenosť konkrétnej výšky žalobcom uplatneného nároku.

34. V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalobcu s preskúmaným rozsudkom o zamietnutí žaloby odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalobca v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov, než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery týkajúce sa jeho nároku na zaplatenie sumy 273,66 eur s príslušenstvom. Preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom žalobcu. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú naplnené.

35. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú

jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

36. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil, nie je jeho odvolacia námietka podstatnená.

37. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

38. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

39. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).